

עלון הכפר

גיליון 26

מרץ 2015

הקדים יקרים,

חג הפסח דעת וצוה הצמחנות לדרך אברהם דחג שמח, חג של פריחה
והתחלוא, חג של תקווה, צחוק ואהבה.

הוועד המקומי

עדכונים

חוגים ושימוש במתקני היישוב

ההתייחסות היא לשני מגרשי הספורט וכל החדרים והאולמות (בית העם, חדר ותיקים וחדר מדריכים).

כמו בתחומים רבים אחרים, יש מחסור במשאבים כדי לספק את צרכי החוגים השונים. אנחנו בהחלט שמחים על הביקוש הרב לחוגים ונמשיך לעודד אותם ואת השתתפות התושבים בהם. על מנת למנוע אי-נעימויות ולהקצות את המשאבים המוגבלים מנסים לעשות סדר בנושא. ההסדרים הכתובים הם למעשה המשך של המדיניות הלא-כתובה של הוועדים הקודמים. אין בכוונתנו לשנות אלא להבהיר את השיקולים.

הקצאת השטחים ושמירת המקום בשעות מסוימות מותנות ברישום כחוג. בלי רישום כחוג לא יותר שימוש בחדרים ושימוש במגרשים יהיה על בסיס מקום פנוי. בכל מקרה חוג רשום יקבל עדיפות מוחלטת.

רישום כחוג ייעשה ע"י אדם אחד שיחתום על ההתחייבויות במזכירות. ההתחייבויות תכלולנה הפקדת שיקים לכיסוי הוצאות והצגת כיסוי ביטוחי (בחוגים עם פעילות ספורטיבית).

תנאים שיובאו בחשבון במתן אישור לרישום כחוג:

- שיקולים בטיחותיים
- ביקוש מצד תושבי הכפר
- מינימום השתתפות של תושבי הכפר (לפחות 50% תושבים בחוגים עם עד 10 משתתפים; לפחות 6 משתתפים מבין תושבי הכפר בחוגים עם יותר מ-10 משתתפים). חריגים יאושרו ע"י צוות החוגים שיכלול את תמר, אמיר ולואיס).
- התשלום ייקבע ע"י צוות החוגים במטרה לכסות את מלוא ההוצאות (חשמל, אחזקה וניקיון, בלאי וכו').

ייתלה שלט על יד המגרשים המפרט את הימים והשעות בהם המגרש תפוס.

תודה על שיתוף הפעולה.

תוצאות הדחירות לכנסת ה-20 דרמות הלדים

סה"כ קולות	
1050	בעלי זכות בחירה
808	מצביעים בפועל
4	קולות פסולים
436	המחנה הציוני - אמת
117	יש עתיד - פה
102	מרצ
84	הליכוד - מחל
30	כולנו - כ
19	הבית היהודי - טב
4	יהדות התורה - ג
2	ישראל ביתנו - ל
3	עלה ירוק - קנ
5	יחד - קץ
1	הירוקים - רק
1	ש"ס

תרבות

הפנינג אפי"ת מצות

לכבוד חג הפסח

נקיים הפנינג אפיית מצות לילדים

ביום רביעי, ה-01.04.2015, בשעה 16:30

במתחם גן השעשועים בסמוך לבית העם

טאטא מוצמנים!

ערב יום הזיכרון

הטקס לזכר חללי מערכות ישראל

יערך ביום שלישי, ה- 21.4.2015

ברחבת האנדרטה

הטקס יתחיל בשעה 20:00 בדיוק עם הישמע הצפירה

 חיילים שיכולים להשתתף בטקס מתבקשים לפנות בדחיפות
לעמית מינסקי בטלפון: 054-4995450

 סידור הפרחים לקראת הטקס יחל ביום שלישי בשעה 13:30.
 המתנדבים/ות מתבקשים לפנות בדחיפות **לאיריס קציר** בטלפון:
 052-7715126 בשעות אחר הצהרים

 בעלי הכלבים מתבקשים לדאוג מבעוד מועד לכך שכלביהם (גדולים וקטנים)
 לא יופיעו ברחבת הטקס כבר משעות הצהריים.
לוכד הכלבים יסתובב בכפר משעות אחה"צ.

**לתשומת לב התושבים, ההורים והילדים, אנו מבקשים להימנע מנסיעה,
 משחקי כדור ואחרים, צעקות ודיבורים בכל המתחם
 כולל מגרשי הספורט ובשורות האחוריות, לכל אורך הטקס,
 וכמובן - לכבות טלפונים ניידים.**

יום העצמאות ה-67 למדינת ישראל

תולדי רמות השבים מוזמנים לחגיגות יום העצמאות

ביום רביעי ה- 22/4/2015 בשעה 20:30

ברחבת בית העם

גם השנה יצרנו יקבאלו צמידים אשר יחולקו מבעוד מועד,

ותיקי הישוב יוכלו לקבל צמידים עבור נכדיהם.

העלייה לאתקני השעשועים עם צמיד זיהוי בלבד!

תולדים יוכלו לקנות צמידים עדור ילדי אורחיהם:

ברכישה מוקדמת בעלות של 20 ₪ לצמיד.

בערב יום העצמאות יימכר צמיד לילד אורח בעלות של 50 ₪.

מועד חלוקה ורכישת צמידים:

בימים א'-ה' בין התאריכים 12-21/4 בין השעות 08:00-13:00

במשרדי הוועד:

(שימו לב, לא תהייה חלוקת צמידים ביום הזיכרון)

ביום שישי ה- 17/5 בין השעות 10:30-12:30

במכולת:

ביום שישי ה- 17/5 בין השעות 12:30-13:30

ברחבת גני הילדים:

*איסוף הצמידים יתבצע ע"י מבוגר מעל גיל 18

אנו ממליכים דמנהג ילד...

כל משפחה מתבקשת להביא עמה עוגה חתוכה לערב החגיגות

אנא הצטיידו במטבעות של 5 ₪ לדוכני המזון

*חל איסור מוחלט על שימוש דסבריי קצרי!

תודה על שיתוף הפעולה וחג שמח,
 מרצת תכנות

"מדברים ברמות השבים"

חשיבה ושיח סביב שולחנות עגולים

אנו שמחים להזמין אתכם למפגש השלישי בסדרת המפגשים

"מדברים ברמות השבים"

והפעם בנושא: מחלוקות

**המפגש יתקיים ביום חמישי, 30.4.2015
בשעה 20:45 בבית העם**

מה הרעיון?

הערב יתנהל בפורמט של שיחות מקבילות סביב שולחנות עגולים- נקיים שיח שוויוני, נינוח ומכבד. ניתן מקום לאחר ונקשוב, נכיר חברים ונגלגל רעיונות. כל אחד ואחת מוזמנים לקחת חלק, פעיל או סביל, בערב של שיח שוויוני, ו"עגול".

למה "שולחנות עגולים"?

משום שבשולחן עגול אין חשובים יותר או פחות. כולם יחד. כל משתתף או משתתפת יכולים להביע את דעתם באופן חופשי, מותר להגיב אבל לא להתלהם. מותר לבקר אבל תמיד לכבד את בן השיח. אין שיחות בעיניים פרטיות ואין רכילות. יש שיח ממוקד סביב נושא הערב. יש הקשבה וביטוי הדדיים, ויש מחשבה משותפת.

בשבת, ה- 9.5.15, יתקיים "יום טוב" ברמות השבים

מה זה "יום טוב" ?

הפנינג קהילתי אחד וחגיגי של שוק יד שניה גדול של בגדים, כלי בית, צעצועים, ספרים, אקססוריו, ועוד, דוכני יד ראשונה של מוצרים חדשים שיתראו על ידי עסקים נדיבים, שוכרים לרכישה, דוכני מזון ועוד הפתעות!

למה ?

כי כל הכספים שייאספו ב"יום טוב" יתראו לשדרוג גן הששועים החדש שיוקם בקרוב בכפר. על כל שקל שנגייס נקבל עוד 3 שקלים מהמועצה!!

אן מה נחלים ?

- אוספים בגדים, צעצועים, ספרים, כלי מטבח ועוד... הכול במחיר תקין ושמיש ומביאים
1. למקלט שנמצא ליד הספרייה והמפתח אצל הספרנית בימים א'; ד' בין השעות 11:30-13:30 ובימים 16:30-18:30
 2. לעדכן בהודעה את אפרת הייט 050-7555427 או את דנה דותן 054-3333194 והן תאספנה מכם בתיאום מראש.
 3. להשאיר בכניסה לחצר ביתכם ביום 31.3.15 ולעדכן בהודעה את אפרת ו/או דנה.

ומה נחז ?

אתם אתם בעלי עסקים או מכירים בעלי עסקים שהיו רוצים לפרוק מוצרים חדשים או שוכרים לטיפול, מסעדות, טיפולי קוסמטיקה וכו' נשמח שתפנו לדנה דותן: 054-3333194

נחז שאנחנו ?

אתם מוזמנים לפנות בכל שאלה וסוגיה לטל שחר: 052-8508373 או עדי מורה: 054-6597047

נודה לשיעור פנאי, ההירגעות שלכם תפיה ההצלחה של טאנו!
וזה גנים וזה תבואות

הזיכרונות שלנו מחפשים בית

גן השעשועים נסגר!

לכל המעוניין, המתקנים מוצעים למכירה למרבה במחיר.

הצעות מחיר יתקבלו בשמחה במזכירות עד תאריך 1/5/15

ההכנסות יעזרו לשידרוג הגן החדש !!!

המתקנים:

מתקן משולב ממתכת, מתקן משולב מעץ, סוס עץ, קרוסלה, נדנדה עלה ורד, קפיץ עגול

המכירה תבצע בכפוף להחלטת הועד

פרטים נוספים במזכירות

חוג סועדים

המפגש הבא יתקיים ביום חמישי, 11.06.2015
הפעם לא יותר משתי מנות לכל זוג "קצת" פחות אוכל
והעיקר החברותא....

לא אלו שיוצאים כי יעזרו באושר זה - נבקש לעלות מיד עוז בטרם מפזים את השיכור.

תושבים שמעוניינים להצטרף לחגיגה – מוזמנים לעשות זאת דרך
כתובת המייל: chug.soadim.ramothashavim@gmail.com

בתאבון !!!

מועדון ההרצאות של יום רביעי

תאריך	שם הרצאה	נושא ההרצאה
15.04.15	השופט רון סוקול	המשפט הפלילי.
29.04.15	תמר שני	בית הערבה, חלוציות של פעם מפי ילידת בית הערבה, בת למייסדים.

התכנסות בחדר ותיקים בשעה 17:30, ההרצאה בשעה 18:00

טאם מוצמנים !!

ברכות

ברכות למשפחת נתיב להולדת נועם, בן לאורית ויפתח, נכד לדניאלה ויורם, אח לבארי ואלה.

השתתפות בצער

הוועד המקומי משתתף בצערן של יגאל צבעוני במות אמו אסתר צבעוני ז"ל.
הוועד המקומי משתתף בצערה של משפחת אשכנזי במות רבקה ז"ל.

וודס טוק פורים בתמונות.....

וודס טוק פורים
2015

וודס טוק פורים
2015

וודס טוק פורים
2015

וודס טוק פורים
2015

alon.ramot.hashavim@gmail.com

יום האישה ברמות השבים – סיור בעין כרם

יוטה סוקול

לתאר שריאל, דנה דותן וכל הנשים שנטלו חלק בארגון היום.
 תודות חמות לכן על היום המהנה, המתוכנן והמאורגן למופת שזכינו בו.

נהנתי מכל רגע, מהארגון, התוכן ובמיוחד מהשתתפות כמה דורות של נשים, הוותיקות,
 דור הבני"ת והצעירות בישוב. המפגש הגה והכרת הגולות היו חשובים בעיני ביותר.

נהנינו, צחקנו בסדנת השוקולד ובסיור כולנו.
 ישר כוח לכולן ומקווה למפגשים כאלו בעתיד.

דבר תורה לחודש ניסן

חג דרים

כל זמן מאיר בתכונתו, ומעגל חגי השנה מספק ליהודי מפגש תמידי עם ערכים משמעותיים לאורך כל השנה ברמת בין אדם לעצמו, למשפחתו, לעמו ואף לעולמו. בית הכנסת ברמות השבים מתחבר באופן ממשי למעגל החי הזה דרך כל האירועים שמתקיימים סביבו.

אנו מסיימים כעת את חודש אדר שמרכזו הוא **חג הפורים**. רבים מתושבי המושב הגיעו לקריאת המגילה המסורתית יחד עם ילדיהם. הייתה אווירה מרוממת ומשמחת כראוי לאופיו של החג הצבעוני והמיוחד הזה. לאחר קריאת המגילה וחלוקת אריזות השי לילדים שמחנו יחד עם איתמר ואלקנה ויזל – תאומים, שהצחקו את הילדים דרך וירטואוזיות מרשימה של להטוטים שונים.

כעת לפנינו אחד החגים הגדולים והמרכזיים במעגל השנה שלנו – **חג הפסח**. אנו מארגנים בהובלת תמר שריאל היקרה אפיית מצות לילדים – חוויה בלתי רגילה, שבשנה שעברה כל מי שלקח בזה חלק פשוט נהנה מכל רגע.

אכילת מצה הינה מצווה שייחודית לחג הפסח, ומאפיינת את הצניעות שצריכה להתקיים באדם. הלחם מלא בשמרים שמתפיחים את העיסה והרבה מן התפיחה הזו היא רוח. המצה מאפיינת את האדם כמות שהוא בלי תפיחה ובלי רוח. שבוע בשנה האדם צריך לחזור לממדיו האמתיים. חווית החירות אותה מדגישה התורה בחג זה היא חוויה שצריך לעמול עליה ולחפש אותה. בניגוד להבנה המקובלת שחופש הוא ביטוי לאי עשייה שקל לחוש אותו, את החופש יש לחפש.. והיכן יש לחפשו? בעצמנו, בעצמיותנו. החירות אינה הגדרה חיצונית כי אם פנימית. יכול אדם להיות "חופשי" אך כלוא בתוך עצמו, בתוך חולשותיו ויצריו ההרסניים.

"ההבדל שבין העבד ובן החורין איננו רק הבדל מעמדי... אנו יכולים למצוא עבד משכיל שרוחו הוא מלא חרות, ולהיפך - בן חורין שרוחו הוא של עבד" (הרב קוק). החופש הינו מסגרת לחיים – בין מעשית ובין תודעתית. לתוכו יש ליצוק תוכן ממשי. בעוד שבשפה האנגלית אנו מוצאים את המילה Independent שמשמעותה אינו תלוי, השפה העברית הגדילה לעשות והגדירה מילה חיובית, עצמית לתוכן הזה - "עצמאות". אין כאן הגדרה על דרך השלילה ויש לכך משמעות גדולה.

לא מספיק להיות "לא תלוי" צריך לחפש ולייצר תוכן ממשי למושג החופש, לעצמאות הגדולה שקיבלנו.

זה החידוש הגדול שהתגלה ביציאת מצרים – היציאה מתוך המייצרים הגדולים של מצרים היא גם היציאה הפוטנציאלית של היהודי מכל מיצריו האישיים המאפשרים לו להיות אדם בחירי, אם רק ירצה בכך.

את בשורת החירות הזו העניק העם היהודי לכל העולם כולו ועל כך כבר אמר הרב קוק:
"זאת ישראל מאצרת תיאור לא האביה הלאום כולו"

מוזמנים לבחור להיות שותפים לקהילת בית הכנסת.
 חודש טוב !

רשמים מחוג הסועדים

אופיר אלמן

היה נחמד שכזה לראות, מהצד למען הגילוי הנאות, את ההכנות הקפדניות, את ליקוט המצרכים, הבישולים, האפייה, הטיגונים, הלישה והתיבולים, וכל שאר העשייה הקולינרית שמשלה במטבחנו בימים שלפני חוג הסועדים בהתאם להנחיות המדויקות של ניר דגן.

היה נעים לנוע בזהירות בחמישי בערב עם הסירים והתבניות, לפסוע לבית שטרם היית בו, ליהנות מקבלת פנים מחויכת ומאדריכלות ועיצוב שעשו נעים בעין ואף נתנו כמה רעיונות. היה מעניין לפגוש ולהסב עם מוכרים יותר ופחות, להכיר חדשים לחלוטין, להשיח ולהחליף דעות, למצוא מכנים משותפים, ואיך לא, מכרים משותפים בארצנו הכה קטנה, וגם להתבשם מסיפור מקומי ולהתחדש בקטנה ברכילות עסיסית כמעט כמו המנה העיקרית והמתובלת בנוסח המרק המקסיקני המדהים שחריפותו לא משה שעה ארוכה מאד.

היה מלבב לטעום, לגמוע וללעוס את שלל המנות שהניבו פולמוס ושיתוף בחוויית ההכנה ובכלל זאת לפזר לאורך הארוחה חוות דעת מזן בית המדרש של חיים כהן, איל שני ושות' ולהתנהל בחברותא בסעודה עתירת קלוריות וויטמינים שעשתה טוב לחיך, משביעה כדבעי, ולך תדע מה עשתה למשקל ואת אשר חוללה לרמות הכולסטרול..

באנו בשמונה, נפרדנו אחרי חצות שבעים ומרוצים משלושת הזוגות שזימנה לנו במפגש הראשון מערכת השיבוצים המשוכללת של רפי הימן, ומכל היזמה המתחדשת הזו שהניעה ודחפה ורקחה אתי דמבו.

תודה לכל אלו שטרחו, ויזמו, ועשו, והפיקו והפיחו רוח חיים במפעל הסוציו-קולינרי המבטיח הזה.

עשה תיאבון לעוד.

חוג הסועדים אצל משפחת ליפמן

יאל ליפמן

למארגנים היקרים של חוג הסועדים !

בראש ובראשונה הרבה תודות לכם על כך שלקחתם יוזמה לידיכם וחידשתם את חוג הסועדים הנפלא. כבר מזה זמן רב שאני לא זוכרת את רמות השבים נסערת מסיבות כל כך חיוביות, הן בימים שלפני האירוע, בהם כולם דיברו עם כולם על איזה תבלין צריך והיכן אפשר למצוא אותו, והן לאחר האירוע.

בביתי התארחו משפחות שריאל, שורץ, מורג ובחור חדש, שכן שלי בשם גרג. הייתה דינמיקה נהדרת, כולם מצאו את מקומם והיו מעורבים בשיחה קולחת לאורך כל הערב. האווירה הייתה טובה ונינוחה, האוכל טוב והיין טוב !

שיפוץ והנגשה לנכים של מבנה המלתחות והשירותים בבריכת השחייה

אל קצר - אדריכלית ותלמידת רמות-השרים

לפני חודשיים התחיל הראל וקנין, קבלן צעיר מכפר-סבא, לבצע שיפוץ יסודי של מבנה המלתחות והשירותים וסביבתו בבריכת השחייה שלנו. קדם לכך תהליך ארוך של חשיבה ועבודת צוות יעילה בשיתוף אופיר אדלמן ואברהם נדל חברי העמותה, מיכאל וייסמן מנהל הבריכה הוותיק, אמיר עשבי המזכיר ואני כאדריכלית ותושבת רמות-השרים. היכרותי עם הבריכה הינה רבת שנים. בילינו בה את חודשי הקיץ עם שלושת הבנים מאז הגענו לרמות השרים לפני 27 שנים. המקום ללא ספק דרש רענון והתחדשות. זוותי ראיית הדברים מבחינתי כאדריכלית מחד וכתושבת המקום מאידך, הינה מעניינת, ותורמת לפרויקט. הבנת צרכי המשתמשים וזיהוי הפוטנציאל הטמון במקום, תוך ראיית הפיתוח והבנייה העתידית, הביאה אותנו לבניית תכנית בשלבים. מבנה המלתחות והשירותים, הגדר, השביל ורחבת הכניסה נכללים בשלב הראשון.

אז מה כעת עושים?

כל קירות הבלוקים הפנימיים פורקו כך שהתקבל חלל מרווח ופתוח. האינסטלציה והאביזרים הסניטריים פורקו והותקנו חדשים. תוכננו מקלחות, שירותי נכים, דלתות ומעברים רחבים על מנת שהמבנה יקבל תקן של נגישות לנכים. המחיצות הפנימיות הינן קלות ומנותקות מהרצפה והקירות בגוון אפור בהיר. כמוהם גם הספסלים והקולבים. בחירת החומרים והגוונים: בתוך המבנה נבחרו חומרים בגוונים בהירים כדי לתת למקום תחושה של קלילות והרבה אור ואוויר המאפיינים בריכת שחיה. על הקירות חיפוי באריחי קרמיקה גדולים בגוון לבן, תכלת ואפור ודוגמת עיגולים גיאומטרית. חלונות האלומיניום הפכו את עורם כזיקית מירוק לצבע קרם בגוון קירות החוץ. הרצפה בחיפוי אריחי גרניט-פורצלן דמוי פרקט בגוון חום בהיר, בדרגת חספוס גבוהה למניעת החלקה. המשטחים והכיורים יצוקים כמקשה אחת מקוריאן בגוון לבן, משתקפים במראות גדולות. גופי התאורה מסוג לד המציפים את החלל באור. אגב, סגנון המקלחות המשותפות כמו בקיבוץ של פעם בוטל... לכל משתמש תא מקלחת גדול ומרווח בו יוכל גם להתנגב ולהתלבש בפרטיות!

לחזית המבנה מראה חדש, שמח וצבעוני, באווירה של חופש ובילוי. המשכתי והדגשתי את הגיאומטריה של הפתחים הקיימים ועיצבתי באותן פרופורציות שתי מסגרות כחלונות המעוטרים ב-5 צבעים ססגוניים: **אדום, צהוב, טורקז, כתום וירוק פיסטוק**. לצדם מנורות חדשות.

שביל הגישה הורחב והוזז הצידה למניעת היתקלות בענפי העץ הנמוכים, משטחי האבנים המשתלבות לדורותיהם פורקו והמשטח הוגדל ורוצף מחדש בדוגמת הריצוף מסביב לבריכה, ללא מדרגה בכניסה, נגיש לנכים.

אתם מוזמנים לבריכה בהמוניכם לראות, בבלות וליהנות!

סיפורי שכנות טובה

**בגיליון הקודם ועדת העלון ביקשה מכם לשלוח רשימות מפרי עטכם על שכנות טובה.
אנו מביאים פה סיפורים שהתקבלו:**

1. סיפור אישי על שכנות טובה – עופר פוביצר המלאך המושיע

ע"י קרר

לפני 27 שנים עברנו לגור ברחוב שרת ברמות השבים. ביתנו היה מוקף בפרדס, לול גדול ומגרשים ריקים, ודרך עפר שימשה כדרך גישה. בתי השכנים טרם נבנו. בקיצור - "שממה". סמוך למעבר, בטרם הספקנו להכיר את תושבי המקום, נסע יובל בעלי לחו"ל בענייני עבודה, ואני נשאיתי עם נדב בן ה-6 ונעם בן ה-4. באחת ההסעות בחזרה מהחוגים השאיתי את צרור המפתחות במכונית ונעלתי אותה כשהחלונות סגורים! פלאפונים עדיין לא נכנסו לשימוש ושכן קרוב טרם בנה את ביתו...

לרגע נבהלתי, ואז נזכרתי כי דובר נכבדות בכישוריו הטכניים של עופר פוביצר. ברגעים כאלה אין מקום להתבייש... התקשרתי (ספר טלפונים של רמות-השבים כבר היה) ועופר הגיע מהר מאוד עם החיוך הנדיב שלו.

כלי העבודה שביקש ממני כאדריכלית היה סרגל מתכת... ותוך דקות פתח בעזרתו את חלון המכונית וחילץ את צרור המפתחות.
סיפור מסוג זה אינו נשכח!

2. שכנות במוטיב "אין גדר" – בשלושה דורות

הזם אדיס צריס ומתי ישר

ויהי בימי ראשית הישוב, בשנת 1934, באו לרמות השבים משפחת גרטרוד ולודויג גינצבורג ומשפחת גרטרוד (טרודה) ואמיל קלימן. שתיהן עזבו את גרמניה עם עליית היטלר והגיעו ארצה עם 1000 לירות כל אחת.

בכסף זה הם בנו את בתיהם ולוליהם בחלקות סמוכות ברחוב המייסדים. גרטרוד גינצבורג כותבת בזיכרונותיה: "בשבת אחרי הצהריים, כשנעשה קריר יותר, ערכנו "שולחן קפה" עם השכנים (משפחת קלימן). תושבי כפר מל"ל באו לראות איך חי שבט חדש זה... הידידות עם הקלימנים, שכנינו, הייתה חמה...". בעת בניית הבתים, לא נבנתה גדר הפרדה בין החלקות.

מאז ועד היום יחסי השכנות הטובים שימרו את הגישה וניתן לעבור בחופשיות בין החצרות. במלחמת השחרור נפל יוסף קלימן, בנם של טרודה ואמיל. גרטרוד ולודויג תמכו בשכנים ועזרו להם בהתמודדות הקשה. הם לא שיערו שבסוף המלחמה הגלגל יתהפך, ובנם רפאל ייפול אף הוא. נפילת הבנים חיזקה את הקשר בין המשפחות.

חלל שכן נוסף הוא דוד ט"ש שנפל בשיירת הליה והוריו התגוררו בצמוד למשפחת גינצבורג, ממערב. אחותו של דוד, דליה ט"ש מיכאלי, מגיעה עד היום עם משפחתה לכפר לטקס יום הזיכרון.

לימים נוצר קשר חברי בין שניים מבני הדור השני, עמנואל קלימן וחיה-תרצה גינצבורג. הקשר שהחל בגיל הנעורים וכלל גם תקופה רומנטית קצרה, הפך לידידות שנמשכה גם לאחר שכל אחד מהם הקים משפחה, לרבות כשתרצה ובעלה יהושע הימן לא התגוררו בישוב.

בשנת 1972 חזרו תרצה ויהושע לגור בבית גינצבורג, ושנה לאחר מכן, ב-1973, תמי (קלימן) ובעלה גונן ישר נכנסו להתגורר בבית קלימן. יחסי השכנות הטובים בין המשפחות הימן וישר נמשכו כארבעים שנה והתאפיינו בהערכה וכבוד הדדיים יוצאי דופן. בשנת 1987, הצטרפה למערכת יחסים מיוחדת זו גם משפחת הדס (הימן) ואבי אביסדריס.

יהושע היה "הדבק החזק" בין שתי המשפחות. הוא ביקר בכל שבת וחג אצל משפחת ישר ואיחל שבת שלום או חג שמח, תוך שדאג לכבד אותם בתנובת עצי הפרי שבגנו. הוא שיתף אותם תמיד בשמחות המשפחתיות ובאירועים עצובים. יהושע יעץ לתמי וגונן אילו עצים לשתול, עקב מקרוב אחר גידולם ויודא בצורה תקיפה אך נעימה שהמלצותיו ייושמו...

במקביל, גונן ותמי העניקו ושיתפו אותו במיומנויות שלהם. גונן תיקן מידי פעם פריטים בביתו של יהושע, שהתקשה בכך לעת זקנתו. יהושע סמך על חשיבתו של גונן והתייעץ עמו רבות, כמובן בנוסף להתייעצויות הפנים משפחתיות שעשה עם ילדיו. תמי, הפיזיותרפיסטית, היוותה בשביל תרצה ויהושע כתובת משמעותית להתייעצויות בתחום מקצועה.

קשר פתוח ונעים שרר גם בין הנשים, מצב שאפשר "הלוואות" הדדיות בין המטבחים כשבמהלך הבישול נמצא מחסור בפריט כלשהו באחד הבתים.

עם סיום גידול התרנגולות בלול של משפחת הימן, יהושע שינה את ייעודו למחסן ולרחבת משחק לנכדים. הוא הזמין את משפחת ישר להשתמש במבנה ולהציב בו את שולחן הפינג פונג שלהם, שאכן שימש בנאמנות את ילדי שתי המשפחות לאורך שנות ילדותם. גם ה"זקנים" נהנו ממנו - יהושע ותרצה שיחקו בו בימי החורף, כספורט חלופי לשחייה בבריכה. תמי מציינת שה"אין גדר" נתנה לה הזדמנות לראות ולשמוע כיצד תרצה מטפלת בנכדיה ויוצרת "קייטנות נכדים", דוגמא שתמי והדס מאמצות לעצמן כדגם לחיקוי.

יש להזכיר שיהושע שמר על קשרים הדוקים גם עם אסנת (קלימן, בתו של יוסף ז"ל) וניסן שירן, הבית השני בחלקת קלימן, ומדיניות "האין גדר" נשמרה גם שם. מצב ה"אין גדר" נמשך גם בדור השלישי בין המשפחות ישר ואביסדריס. משפחת אביסדריס רצתה עם הגעתה לגדר את החצר בגלל שהיה לה כלב, אך עקרון ה"אין גדר" היה חזק מכל והגדר לא נבנתה.

במהלך השנים קיימנו מפגשים הדדיים בערבי יום כיפור, וענפי עץ הדקל הגדל בחלקת ישר שימשו במשך שנים כסכך לסוכה של השכנים. למרות שתושבים רבים חוששים לעיתים קרובות מתגובת שכניהם לכל שינוי שהם מתכננים בחצר, השינויים שחלו בחצרות אלה במהלך השנים ע"י אחד מהגובלים, התקבלו בהבנה והייתה נכונות הדדית לפתור כל בעיה בשיחה ובדרכי נועם.

ואחרון חביב - במהלך כל השנים מתקיימת שמירה הדדית על הבית הסמוך כשהשכנים נוסעים לחופשה, הכוללת ריצה לבדוק מדוע האזעקה מרעישה עולמות.

אז לסיכום - מה היה לנו?

שמונה עשורים, שש משפחות, שלושה דורות, שתי חלקות ו-1 "אין גדר". אלי אלי שלא יגמר לעולם...

3. שכנים טובים

למתי וקס

בתחילת שנות ה-80 של המאה שעברה הגענו לרמות השבים ובנינו את ביתנו ברחוב הבנים. בתקופה זו הבתים ברחובנו היו צנועים, ללא גדרות או מוקפים בגדר פשוטה, ולולי תרנגולות שכנו בחצרותיהם. בבית הסמוך לנו התגוררה חווה ויטליס ומולנו התגוררו חנה ורפי דגן. אמנם גרו בשכנותנו אנשים נוספים, חביבים ונעימים, אך ברצוני להתמקד בדמויותיהם של חווה ורפי, שהיוו דוגמה מופתית למושג "שכנות טובה".

חווה, האישה הצנועה והנעימה שרבים מבני הכפר זוכרים אותה לטובה, האירה לנו את פניה מהיום הראשון בו הגענו לרמות השבים. בשלבי הבנייה של ביתנו, הציעה את עזרתה בכל מה שנראה לה כנחוץ, החל מהצעת מים לשתייה לנו וגם לעובדים ועד לנכונות לספק קו חשמל למקרה הצורך. בכל תקופת הבנייה, שמטבע הדברים לוותה ברעש, אבק, זיהום וכו', לא התלוננה אף לא פעם אחת ותמיד הסבירה לנו פנים. כשהתנצלנו על כך שהקומה הנוספת שבנינו עלולה להסתיר לה את הנוף ענתה לנו, בדרכה המאופקת ובמבטא יקי בולט מלווה בחיוך: זה הבית שלכם, אני אתרגל, מה לעשות? ביום הראשון לכניסתנו לבית החדש, עוד בטרם הספקנו לפרוק את הארגזים, דפקה על הדלת (למרות שהייתה פתוחה, אך יקים לא נכנסים סתם ככה...), בידה עוגה ופרחים ובפיה ברכת ברוכים הבאים.

במשך כל השנים בהן גרנו בשכנות הייתה חווה התגלמות "השכנה הטובה", השתתפה בשמחותינו ושיתפה אותנו בשמחותיה, וכך גם בתקופות פחות שמחות. בחגים ובאירועים משמחים החלפנו איחולים ומתנות קטנות ובחיי יום יום נפגשנו מדי פעם בביתה או בביתי לשיחת חולין קטנה. מה שלא הספקנו בפגישות קצרות אלה השלמנו בהגיעי לבריכה, כשחווה יושבת במקומה הקבוע בכניסה ליד האשנב והכלבלב (שנופצי? משהו כזה), שליווה אותה בכל אשר תלך, יושב לרגליה.

את **רפי** הכירו כל אנשי הכפר וגם היום הם עדיין מוקירים את זכרו. כבר סופר לא אחת על אישיותו המיוחדת, צניעותו וחוש ההומור שלו. בנוסף לעבודתו השוטפת היה הוא פעיל ללא לאות בפרויקטים שונים, מתנדב בתחומים שונים למען הקהילה, שר במקהלה, חובב מוסיקה, איש משפחה וכמובן, הוא היה העורך המיתולוגי של עיתון הכפר "יקינתון". סיפור קטן עשוי להמחיש את דמותו של רפי כשכן טוב ומיוחד ואת אישיותו כאדם רגיש לזולת ומתחשב באחרים.

רפי ואשתו חנה גרו מולנו בבית קטן מוקף בגינה גדולה ובה עצי פרי, עצי נוי ופרחים רבים. ימים מעטים לאחר הגעתנו דפק רפי בדלת הבית (כאמור, יקים דופקים בדלת גם כאשר היא פתוחה...). לאחר שהציג את עצמו וברך אותנו לשלום (במבטא יקי, כמובן, ובחיוך...) אמר שיש לו בקשה. הוא שמע שאנו משפחה דתית, והוא מבקש מאוד שנשלח לו אם הוא יעבוד בגינה בשבת. הוא התנצל והסביר שהוא עסוק מאוד במשך השבוע ורק בשבת מתאפשר לו לעבוד בגינה, אך כמובן, הוא ישתדל מאוד שזה לא יפריע לנו. "רפיי", עניתי לו, "אל תדאג, כל עוד אינך מבקש מאתנו שאנחנו נעבוד בגינתך בשבת, הכל בסדר".

מאז התפתחו בין משפחותינו יחסי שכנות ידידותיים ונעימים, מלווים מעת לעת בשיחות מעניינות ובפגישות יומיומיות כמעט עם רפי בבריכה. בשעת הצורך יכולנו להתייעץ עם חנה, האחות המיתולוגית, בבעיות הקשורות בבריאות, ובכל נושא ובכל שעה מצאנו אוזן קשבת אצלם. אכן, שכנים לא בוחרים, בניגוד לחברים, אך היה לנו מזל והזדמנו לנו שכנים טובים שהפכו גם לידידים. נהנינו מקרבתם, שיתפנו והשתתפנו בטוב ובפחות טוב ואני רואה בכך מתנה גדולה, כמו שנאמר (משלי, כ"ז י') "טוב שכן קרוב מאח רחוק" (והכוונה לאו דווקא למרחק פיזי...).

חווה ורפי אינם עוד אתנו, וגם מראהו של רחוב הבנים אינו עוד כבעבר. במקומם של הבתים הצנועים, הלולים ועצי הפרי מתנוססים מבנים חדשים, בריכות שחיה, חומות אבן ושערים חשמליים. אילו יכלו חווה ורפי לבקר ברחובנו היום, כנראה שלא היו מזהים אותו. אך זו דרכו של עולם, הזמנים משתנים, הסביבה משתנה ושכנים חדשים מתגוררים לידנו. אני מאמינה, שאווירת השכנות הטובה ששררה ברמות השבים בעבר קיימת עדיין. אם נגלה רצון טוב ונכונות לקבל את הזולת נוכל גם היום לפתח יחסי שכנות טובים בכפרנו, למרות השינויים שחלו בו.

אזרח מודעות

אז מה יהיה לנו ...

1.4.15, יום ד' בשעה 16:30
אפיית מצות לילדים

15.4.15, יום ד' בשעה 19:00
טקס יום השואה בבית העם
(עדכון יופץ לתאי הדואר)

21.4.15 יום ב' בשעה 20:00
טקס יום הזיכרון

22.4.15, יום ג' בשעה 20:30
חגיגות העצמאות

30.4.15, יום ה' בשעה 20:45
שולחנות עגולים

9.5.15, שבת
אירוע יום טוב

השבת אבידה !!

טבעת שאבידה לפני מספר
חודשים בספרייה, נמצאת אצל
דפנה מילא.

לזיהוי יש ליצור קשר עם דפנה
בטלפון: 054-7439479

איסוף אשפה בפסח

דחול המועד פסח
יתקיים פינוי אשפה
דיוס הדיח 8.4.15
(דמקום דיוס חמישי)

היום פורים מחר יום חול...

תארי דירס

כמיטב המסורת, הנוער המופלא שלנו ארגן גם השנה אירוע פורים מושקע ומרשים לכל תושבי הכפר. הנושא שהנוער בחר לאירוע היה

"סיפורי התנ"ך"

עגלות העדלאידע של כל השכבות ב"לול" ושל גני הילדים נבנו וקושטו בהתאם לנושא זה, כך גם המבנים שנבנו בשטח הלול.

**בבוקר של שבת אחת חגגנו יחדיו
וכא ראות השבים "זהלא וסאחה"**

הבזקים מהעבר

על חמורים ואנשים

הפעם מוקדש ההבזק לחמורים, שהיו נפוצים מאוד במשקי המתיישבים הראשונים וכיכבו גם בעשרות השנים שלאחר ייסוד הכפר, כפי שהיטיב **דני שטייניץ** לתאר בספרו:

"...לשם מה נתן אלוהים את החמור לאדם? חמור זול בהרבה [מן המכונית] גם ברכש וגם בהפעלה והוא מספק תחבורה יעילה ואמינה. החמור סובלני מאין כמוהו, הוא מתודלק מעשב השדה הנמצא בשפע כמעט בכל מקום ומעלתו העיקרית שהוא לעולם אינו ניתקע בחול. בכל אופן, לא נתבקשתי אי פעם להגיש סיוע למחלצי חמור בצומת שלנו. אם קשה עליו הדרך בחול העמוק והרוכב יודע את נפש חמורו, ירד מעליו, ויצעד לצדו. אלה שידם משגת, בעלי המאה, אפילו מתגנדרים ומשתבחים בנסיעה בעגלה עם זוג גלגלים פנאומטיים ועם שני יצולים שהחמור רתום בינותם, וכך יוקרתם בכפר עולה. החיה האצילית הייתה לסמל מעמדי במושבה. בעיני לא היה תמוה כלל שהמשיח עתיד לבוא רכוב על חמור, ואם תהא ידו משגת, סביר שירכוש גם עגלה. ראש הכפר הראשון, ד"ר רוזנב, שהיה גם רופא השיניים שלנו, רכב על חמור. גם רופאי הכפר נישאו על גבי חמורים. הראשון בהם היה ד"ר גינצבורג."

(1933) הובלת תוצרת,
מאלבום הכפר לחג החמש

(1936) אמצעי תובלה יעיל,
באדיבות משפחת גינצבורג.

מתוך דברים שנאמרו עליו לאחר מותו ב-11 בנובמבר 1976

ד"ר גינצבורג שימש כרופא משפחה בקופת חולים באזור רמתיים, כפר מל"ל ורמות השבים. דמותו חיה בזיכרון ותיקי האזור: ג'נג'י ממושקף ורזה, רכוב על חמור, כובע מצחייה שמוט, לבוש בגדי חאקי פשוטים כמו אותם פועלים וחקלאים, אותם שרת.

"כאשר זכה גינצבורג למכונית מטעם קופ"ח, ירש את המשרה ואת החמור ד"ר רוטמן. רופא הכפר החדש היה חש הוא וחמורו, כקודמו, מבית מגוריו שבקצה הרחוק של הכפר לכל מי שנתון במצוקה, בשרב ובגשם ביום ובלילה [...] היחסנים שבשועי הכפר רכבו על חמורים ואחד מהם ד"ר מוזס, רופא שהסב מקצועו למדריך עופות, הגדיל לעשות ברכבו על סוס.

כל אלו עוררו את קינאתם של הולכי הרגל ואני בקהלם. לא רק לדני, גם לשאר ילדי הכפר היו החמורים משאת נפש או אמצעי

נעמי לוויטה : "להרבה מבני הדור השני היו חמורים : לדוד מוזס, מיקי גבע, עופר ירקוני, שרוני מרוז, איתי תיאודור ועוד... גם לארנסט מוזס [אביה] היה חמור, לפני שרכש סוס שעזר לו בעבודה".

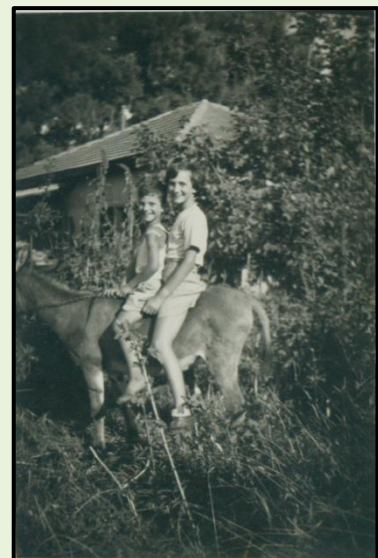
ללא תאריך, באדיבות נעמי לוויטה

מיקי גבע : "אהבנו לרכב על החמורים אבל ההורים לא נתנו לנו. היינו משחררים חמורים של משפחות אחרות (דוד מוזס שיחרר את החמור שלנו, אני שחררתי את החמור שלהם) כדי שנוכל לרכב". ההורים כמובן נתנו עונש!

גם נעמי שאול רצתה חמור. ולטר ברמן קנה לה חמור לבן. אחר כך התברר שקשה היה לאלף את החמור, שלא אפשר לאף ילד לרכב עליו!

(1948) באדיבות נעמי שאול

(1948) באדיבות מיקי מאיר

החמורים שמשו לעיתים גם ל'הסעת' תלמידים לבית הספר. **המשך סיפורו של דני :** "... למשפחת נבל, שכנתנו, היה חמור. בנם משה, בן גילי ובן כיתתי, זכה פעמים רבות בבקרים לרכב על החמור לבית הספר, נשוא קנאתי המתמדת [...] לפעמים נהייתי גם אני ממותרות הרכיבה על חמור. היה זה כאשר יחסי עם 'מוישה' היו בפריחה, אז זוכה הייתי מדי פעם ל'טרמפ' על חמורו מבית הספר הביתה, אך ברוב הימים עשיתי את הדרך הארוכה ברגל ככל האדם."

מיכאל אהרונהיים סיפר שגם ילדי שכונת 'גידול עופות' יוחנן וולף, דוד הרץ, אלי מוסבכר והוא עצמו היו מתאספים כל בוקר לפני השביל ורוכבים יחדיו לביה"ס העממי ברעננה.

מתיישבי הכפר העניקו לחמוריהם שמות. היו חמורים שזכו לשם גרמני מכובד, כגון החמור של משפחת גריסבך שנקרא 'פליקס'. ולעומתו זכה החמור של רוזנוב בשם עברי תנ"כי ונקרא 'חבקוק', וחבר לקבוצת הנביאים יחד עם הבנים יונה ואליהו.

לעתים גרמו החמורים נזקים, ובמקרה אחד לאסון ממש: חבר הכפר קרל גריסבך נושך על-ידי חמור. בעקבות הנשיכה חלה בצהבת זיהומית שגרמה למותו בגיל 55.

ולסיום עוד סיפור על חמור, החמור של משפחת קנופפמכר:

חמורנו היה חמור חזק מאד, צבעו היה אפור, והייתה לו אורווה קטנה שאליה היה קשור בשרשרת ברזל בזמן שלא היינו זקוקים לשרותיו. השרשרת הייתה מעוגנת באדמה אל גוש בטון, כך שניתנה לו האפשרות ללכת כ- 10 מטרים מסביב לאורווה. בוקר אחד הוא נעלם, חתכו בלילה את השרשרת וגנבו אותו. אבי קרא למשטרה (אז משטרת המנדט הבריטי), הם הופיעו עם גשש ערבי שהלך לאורך העקבות עד לכביש הראשי שבו העקבות נעלמו. שם כנראה העמיסו את החמור על כלי רכב, השוטר האנגלי אמר לאבי שביום חמישי הקרוב ייסע יחד עימו לשוק הבהמות שבלוד הערבית שבו יהיה סיכוי גדול למצוא אותו עומד למכירה, וכך גם היה. הם נסעו, מצאו את החמור עם הגנב, והחמור הוחזר לאחר כבוד לרפתו שבמשק.

(1949) בונים את צריף הנוער, באדיבות אריה בן-ארי

מקורות:

הרישום בכותרת - קטע מרישום של נחום גוטמן.
 דני שטייניץ, **חולות חמים**, הוצאת ועד רמות השבים, 2003, עמ' 35 - 38.
 מיכאל מי-רז (ספר בכתובים), **מטורפים**, נמסר לארכיון ב-2014.
 שיחות שקיימה איריס מורג עם יונה גרנית (2012), נעמי לויטה (2012), נעמי שאול (2013), יונה ויעל רוזנוב (2015), מיקי גבע (2015); ריאיון שקיימה תמר ישר עם מיכאל אהרונהיים (2014).
 הצילומים מאוסף הצילומים של מרכז תיעוד ומורשת רמות השבים.

נופי רמות השבים

צד ג'הר

לזה האסדסט

תגובה לכתבתו של מיכאל רוטשילד בגיליון פברואר

נמ"י וקס

את כתבותיו החודשיות של מיכאל רוטשילד בעלון הכפר אני מתמידה לקרוא. הרעיונות שהוא מעלה מעוררי עניין ומאתגרים לחשיבה, אך לעיתים, טענות מסוימות נראות בעיניי מגמתיות מדי ומתעלמות במודע מהיבטים נוספים שאינם מתאימים למטרה שהציב בפניו. ברצוני להגיב לכתבתו בגיליון פברואר שעסקה בנושא **הדת כמשמרת את עצמה ואינה תורמת להישרדות האדם**.

לדעתי, הכותב מציג (בשוגג או בכוונה תחילה) נושא מורכב ורב פנים בצורה חד צדדית ופשטנית, מבלי להתחייב באופן מדויק יותר לתמונה הכללית, ויש בכך כדי להטעות את הקוראים.

בחלקה הראשון של הכתבה, מיכאל רוטשילד מסביר את המושג "ממים" בצורה ברורה (במגבלות המובנות, שבמסגרת העלון אין אפשרות לדון במושג באופן מעמיק ומדויק יותר). אך, כאשר הוא דן במושג "דת" הוא מתעלם מההקשר הרחב יותר של מושג זה. אכן ניתן לראות בדת אוסף של "ממים", אך מדוע, מיכאל (אני מקווה שאוכל לשם קיצור לפנות אליך בשמך הפרטי) אתה מתייחס לדת בנפרד מהמושג הכללי יותר שהדת היא רק חלק ממנו, דהיינו המושג **"תרבות"**? אמנם, למושג זה יש הגדרות רבות ואין הסכמה מלאה בין חוקרי תרבות שונים לגבי ההגדרה המדויקת שלו, אך ניתן להגדירו באופן כללי (על פי הוויקיפדיה), כ"מכלול הערכים, האמונות ותפיסות העולם כפי שהן באות לידי ביטוי בהתנהגותם של בני האדם, בין השאר הטקסים והמיתוסים". בהתאם לכך ניתן לראות בדת תופעה תרבותית אוניברסאלית. אם כך הוא, הרי כל מה שנכתב בכתבה לגבי הדת והישרדותה נכון גם לגבי שאר המרכיבים של מושג התרבות. האם אתה אכן חושב שהתרבות משמרת רק את עצמה ולא את החברה, או את קבוצת האנשים "המאכסנת" אותה? הרי כפי שיש "ממים" של "מוות על קידוש השם", יש גם ממים של מוות על קידוש ערכים תרבותיים אחרים כמו למשל, עצמאות (לוחמי חופש המוכנים למות), אמת מדעית (גיורדנו ברונו שהועלה על המוקד כי לא חזר בו מטענתו שכדור הארץ אינו מרכז היקום), צדק חברתי ועוד. מותם של אנשים אלה הביא לשימור התרבות המערבית והיא זאת שעזרה להישרדות החברה (שהיא אוסף של אנשים) כפי שהיא כיום. אינני חושבת שאתה מוכן לומר ש"התרבות המערבית שרדה על חשבון בניה", כפי שהתבטאת לגבי הדת היהודית, או שאוסף הממים המרכיבים את המושג תרבות "הינו וירוס מחשבתי היכול לגרום למגפה". ואם אכן אתה חושב שאוסף הממים, שהוא הדת, שונה מזה של שאר אוספי הממים המרכיבים את מושג התרבות, הרי שעליך להוכיח טענה זו.

אגב, גם בין בעלי החיים (והכוונה לבע"ח שאינם בני אדם, שגם הוא בע"ח על פי ההגדרה המדעית של המושג) יש כאלה שמתנהגים בצורה המזכירה את התופעה של "הקרבה עצמית" של בודדים למען הישרדות הקבוצה (שבדרך האנשה ניתן לדמותה לחברה האנושית). לדוגמה, התופעה של הקרבתו של פרט אחד למען הקבוצה בקרב הזנבנים (ציפורים החיות בקבוצה בנגב) על פי מחקריו של אמוץ זהבי.

חלקה השני של הכתבה עוסק בנטייתם של ילדים להאמין לדברי מבוגרים. אתה טוען שהעובדה שיש מבוגרים דתיים מקורה בכך, שאנשים אלה לא הפעילו ביקורתיות כלפי האמונה הדתית שנלמדה בתקופת הילדות המוקדמת, גם לאחר שהגיעו לבגרות והשתחררו מהשפעת הוריהם. ואני שואלת, מה ההבדל בין **מבוגרים דתיים** לבין **מבוגרים לא דתיים** שממשיכים גם בבגרותם להחזיק באמונות ובדעות שהנחילו להם הוריהם? או שמא רק אנשים לא דתיים מפעילים בגיל ההתבגרות את החשיבה הביקורתית המאפשרת להם להשתחרר מאמונות אלה ואילו הדתיים אינם מסוגלים לעשות כן? האם באמת אינך מכיר מבוגרים דתיים המפעילים חשיבה ביקורתית? האם לדעתך אדם כמו פרופ' ליבוביץ', שהיה ביולוג, פילוסוף של המדע וגם אדם שומר מצוות באופן אדוק, לא חשב בצורה ביקורתית בבגרותו, הן בתחום המדע והן בתחום הדת? אמנם ליבוביץ' היה משכמו ומעלה, אך יש רבים כמותו, הכלולים בקטגוריה של "מבוגרים דתיים" ובכל זאת חושבים באופן ביקורתי בכל תחומי החיים. אכן, יש גם מבוגרים דתיים שאינם חושבים באופן ביקורתי, בדיוק כפי שיש מבוגרים לא דתיים שאינם חושבים כך, אך מדוע צריך לעשות הכללת-יתר מפרטים מסוימים לגבי כלל הפרטים?

אני מקווה שהדברים יתקבלו באופן ענייני, כרצון לציין היבטים נוספים של נושא חשוב זה, ולא כביקורת בעלמא.

איתור עברייני נשק חם

האם רוצח הבר-נוער יכול היה כבר להיות מאחורי סורג ובריח?

מיכאל רוטשילד

אספר לכם על רעיון שהגיתי לפני זמן רב ושכאשר שמעתי על הרצח כבר-נוער ניסיתי להביא אותו לכלל מימוש.
ספויטר: לא הצלחת; אבל לא אסיבות טכניות.

כידוע לכל מי שצפה אי פעם בסדרות על חקירות המשטרה, כאשר יש בידנו קליע שנורה מנשק חם, מחד, וכלי ירייה, מאידך, אנחנו יכולים לברר אם הקליע נורה מאותו כלי ירייה, על פי הסימנים שמשאיר כלי הנשק על הקליע.

עלתה במוחי המחשבה שכפי שמאגר ביומטרי יוכל (באמצעות אלגוריתמים מיוחדים שפותחו לצורך קידוד טביעת אצבעות) לאפשר לנו לאתר אדם על פי טביעת אצבעותיו, יוכל מאגר מתאים (באמצעות אלגוריתמים מתאימים שיפותחו לקידוד טביעות קנה), לאגור מידע על כל טביעות הקנה של כל כלי הירייה המוחזקים ברישיון ולאפשר לנו לאתר את הנשק ממנו נורה קליע שנמצא בזירת פשע.

חשבתי אפילו על שם שיתאים לכזה מאגר: "מאגר נתונים פירומטרי"

כשנודע לי על הפיגוע בבר-נוער, החלטתי שהגיע הזמן לנסות לעשות משהו בעניין. המחשבה הראשונה הייתה להקים חברת הזנק שתפתח את הפתרון ותציע אותו לגורמים שעשוי להיות להם עניין (למשל, מז"פ במשטרת ישראל).

לשם כך פניתי לשני חברים – האחד הוא הבעלים והמנכ"ל של חברה שעוסקת בעיבוד תמונה והשני הוא יוצא מז"פ שהקים חברה שנותנת יעוץ בנושאי מדע פורנזי, ויחד התחלנו לבדוק, בראש וראשונה, אם איננו מתכוונים להמציא את הגלגל מחדש.

אחרי חקירה לא ארוכה במיוחד, הגענו למסקנה שדווקא כן. מסתבר שמערכת כזאת קיימת בארה"ב, אבל בגלל היחס הרגיש של האמריקאים לנושא אחזקת כלי נשק, השימוש בה למעקב אחרי כלי ירייה המוחזקים בידי אזרחים תמימים (כל עוד לא הוכח אחרת) אסור.

גורמי מז"פ בארה"ב משתמשים במערכת – אבל רק לצורך קישור בין זירות פשע (כשמגלים את הנשק שהיה מעורב בזירה אחת, בודקים באמצעות המערכת, אם הוא היה מעורב גם בזירות נוספות, וכך מקבלים לפעמים כמה פענוחים במחיר אחד).

גילוי זה היה מעציב, מחד (אין חברת הזנק חדשה), אבל גם משמח, מאידך (אפשר להתחיל כבר היום להשתמש במערכת) ואחרי תקופת אבלות קצרה (בגלל העניין המעציב) התחלתי לנסות לעניין גורמים שונים בישום הפתרון הקיים.

ברור שהיישום לא יפתור את כל הבעיות בתחום כי תמיד יהיו גם כלי נשק שמוחזקים ללא רישיון, אבל אין ספק שהוא יקשה מאד על חיי הפושעים.

מצד שני, אפשר יהיה להפיק ממנו יתרונות נוספים: מכיוון שגם כלי הנשק של צה"ל יקוטלגו, אפשר יהיה להזים או לאשש בקלות רבה יותר טענות על ירי בלתי מוצדק/מאושר של כוחותינו.

יישום הפתרון מחייב חקיקה מתאימה וגם הקצאת תקציבים.

החקיקה נחוצה לצורך הוספת תנאי של רענון טביעת קנה במעמד חידוש רישיון הנשק.

התקציב נחוץ בעיקר לרכישה ותחזוקה של הציוד המתאים – את העבודה הנוספת שתושקע בהארכת תהליך חידוש הרישיון אפשר יהיה כנראה לקזז מול העבודה שתיחסך בניסיון לזהות את העבריינים.

בגלל הצורך בחקיקה ובתקציב, פניתי בעיקר לחברי כנסת.

רובם התחמקו מעיסוק בנושא – אם בטענה שזה אינו תחום העיסוק שלהם, אם בטענה (הבלתי מבוססת) שזה יקר מדי ואם בטענה שהמשטרה לא תהיה מעוניינת בזה (מוזר – אבל באמת היו חברי כנסת שהעלו טענה זו. בבירור שעשיתי באמצעות חבר משותף מול האחראי על הנושא במז"פ התברר לי שהוא דווקא מאד מעוניין בפתרון).

היחיד שהפגין התלהבות מהעניין הוא חבר הכנסת (לשעבר) מוץ מטלון. הוא העביר את הנושא ל**מרכז המחקר והמידע של הכנסת** ומאז נעלמו עקבותיו (גם של מטלון, שכנראה נענש על זה שהיה מוכן לעבוד, וגם של הנושא).

כל שנותר בידי לעשות זה לפרסם את המאמר הנוכחי.

ועדת חזות הכפר ואיכות הסביבה

הערה... !!!

פנינו, ביקשנו, הפצרנו, אך עדיין ישנם תושבים המגלים אטימות למראה היישוב וממשיכים להשליך פסולת בנקודות הגזם ובמקומות אחרים ברשות הרבים.

אנו פונים ומבקשים מכם התושבים לחדול ממנהג זה ומייחלים שהתופעה תעבור מן העולם.

אנא מאחלים לכולם חג שמח ונקי!

